

Crònica 13:Omkareshwar i les coves d' Ajanta i Ellora

Mirem el rellotge de l'autobús impacients, sembla que fa estona que hem arribat a Chennai, ho deduïm per les adreces escrites a la tanques publicitàries, però creuar una ciutat de sis milions d'habitants ens ha destirotat totes les previsions horàries. Hem d'arribar a la Railways Central Station a dos quarts de quatre de la tarda i només falta un escàs quart d'hora, baixem esperitats de l'autobús i ens indiquen que agafem el 15 B que ens portarà directes a l'estació. Un cop dins es comença a omplir de mala manera però no arranquem, encomanem la nostra impaciència als companys de seient que ens aconsellen que baixem i agafem un auto rickshaw doncs el bus urbà entre els embussos i les aturades trigarà ben bé tres quarts d'hora en deixar-nos a lloc. Saltem decidits i ens encabim com podem dins d'una vespa -carruatge, el conductor que percep les nostres presses se'n val per fer-nos una bona esquilada. Ens deixa davant de dos edificis gegants, veiem impossible poder trobar la finestra correcte on hem de confirmar la reserva del bitllet, correm cap a la primera obertura reixada que no està colgada d'homes que es colen els uns als altres, i per aquelles casualitats incongruents d'aquest país, dins del bullici més caòtic i eixelebrat, perduts en una immensitat de persones i paquets que es mouen alhora, el senyor de la finestreta, calmat i amb una serenitat d'espant ens indica amablement que el Grand Trunk Express està aturat a la via número dos de l'edifici vermell, que ens hem d'enfilat a l'onzè vagó. L'eficiència d'aquest personatge ens porta de dret a l'andana d'un tren llarguíssim, desenes de portadors vestits de vermell carreguen amb una energia que no sembla venir dels seus cossos uns paquets que els tripliquen en volum, famílies que acomiaden als seus i venedors que apropen la carreta de fruits secs, aigua i pastes fregides a les finestres del tren.

***Segons els nostres càlculs, en un tren com aquest hi poden viatjar més de 2.500 persones.
Chennai. 28 feb. 2003***

Compartim lliteres amb set nois de l'armada índia desitjosos de tafanejar curiositats d'un estil de vida estrambòtic que arriba descafeïnat al televisor de

les seves llars. Ens demanen si és veritat que a Europa els diaris són fets de roba, si es pot practicar el sexe lliure i quantes coses es poden comprar amb 50 rupies, un euro. Prudentment sincerats reprenem el torn de preguntes, ara ens toca a nosaltres saciar les esquerdes que hem observat en les pautes de comportament hindú, però res, havíem oblidat que estem parlant amb uns servidors de la pàtria, gloriosos de ser un més del milió i mig de soldats del segon exèrcit més gran del món. Vista la seva rigurositat de pensament acabem afirmant que estem casats i abandonem les converses sulfuroses per parlar del relleu i el clima del país. Fa una estona que s'ha post el sol i s'ha enfosquit el paisatge sec i polsinós que ens perseguia, sembla que els companys de l'armada ens van agafant estima i escampen als quatre vents les nostres curiositats, se'n riuen de les nostres xanquetes, diuen que ens hem equivocat i que aquestes només les porten els pobres, ens han mirat estranyats de saber que precisament les havíem comprat perquè eren les més barates. Hi deu haver quelcom misteriós amb el tema de les xanquetes, tots han posat les sabates sobre els ventiladors del tren i han tret les soles de goma de l'equipatge, seiem descalços, amb les cames creuades o estirats, anem combinant les posicions per no quedar encarcerats, però cada vegada que algú ha d'anar al lavabo o baixa a comprar pastes fregides durant les aturades de tren més llargues, s'enfunden les primeres xanquetes que troben, sort de recriminar-nos que era calçat de pobres, ara tots van llestos per emprovar-se les nostres. El cuiner del tren ens demana si volem un arròs *biryani*, accedim perquè no tenim opció, però la segona cullerada ja estem destrossats, ens ploren els ulls, ens raja el nas, ens escalfa la boca i el coll i durant unes quantes hores tindrem els llavis a can pistras. Els nostres companys preparen l'escena de l'àpat com un ritual rutinari, han estès uns mocadors i han tret els termos d'alumini, desfilen un per un cap a la pica de rentar mans i tornen per seure amb el drap a la falda i desmuntar els compartiments de la carmanyola, demanen alguna salsa al cuiner del tren i l'empastifen amb l'arròs, només fan servir tres dits de la mà dreta i engoleixen els aliments amb la inèrcia del qui compleix la tasca d'omplir-se a les vuit del vespre. Llencen les deixalles daltabaix de la finestra, s'espolsen els granets d'arròs extraviats i tornen del lavabo amb les mans molles. Fent un càlcul aproximat durant uns deu minuts unes 2000 persones s'acaben de desfer del plàstic i el paper que embolicava el seu sopar abocant-los a les terres d'Andhra Pradesh des de les finestres d'un sol tren.

Passem la nit trontollant estiregassats en aquest magatzem de persones i la son ens arriba just quan es comença a fer de dia i el vagó es revoluciona.

Les nits als trens de l'Índia serveixen per tot el que un es pugui imaginar menys per descansar.

Chennai - Itarsi. 28 feb. 2003

Venedors de te i cafè, de pastes olioses, de diaris, nois que escombren, mares que guarneixen els seus fills amb gorra i bigotis i els envien a cantar pels vagons del tren... A Nagpur tots els compartiments queden inundats de venedors de taronges, tothom es carrega de bosses per regalar a les seves famílies, diuen que són les taronges més bones de tota l'Índia, i realment ho són, però nosaltres les anomenem mandarines. Estem creuant l'estat de Madhya Pradesh, la terra del mig, extensions de terreny ermes i comunitats rurals eixutes per un sol roent i perdudes enmig de la pols seca del Decà. Fa quinze hores que viatgem junts i ja gairebé som una gran família, tot el vagó està pendent del partit de críquet entra l'Índia i els seus eterns rivals, el Pakistan, que amb llengua urdu vol dir la terra dels purs. Desenes de transistors, antenes i caps pengen per les finestres intentant sintonitzar l'emissora entre els xerrics del tren, corredisses d'un costat a l'altre crits d'alegria i desencís a l'unissò i una sensació de germanor que uneix tothom qui creua el passadís, venedors i nois que demanen caritat són ben rebuts per animar a l'equip mirant emocionats als destortalats transistors. Dos nois eunucs, *hijras*, deixen els seus balls sensuals per seure amb nosaltres a escoltar el críquet, van vestits de dona i amb maquillatges cridaners, la castració ha arrodonit els seus cossos i per uns moments deixen d'exhibir-se a canvi de diners, hem llegit que moltes màfies s'aprofiten de la seva vulnerabilitat i els ofereixen protecció a canvi de més de la meitat del que recapten, són socialment rebutjats i alhora temuts per les seves malediccions, es creu que si assisteixen al naixement d'un nadó absorbeixen les seves tendències homosexuals, moltes famílies els paguen per ballar als seus casaments i d'altres perquè no se'ls acostin o no s'arremanguin les faldilles. Al 1984 es va crear un grup social per protegir els drets dels eunucs, el All India Hijras Kalyan Sabha, han denunciat que anualment uns 1000 nois del carrer són raptats i castrats sota els efectes de la droga, els pocs que sobreviuen a aquestes pràctiques aberrants són obligats a prostituir-se i qualsevol denuncia és inútil doncs el codi penal del país no contempla la castració com un delictes i el poder de les màfies silencia aquest martiri.

***Sembla que els eunucs de l'Índia han corregut
la mateixa sort que els animals; adaptar-se o
morir...***

Omkareshwar. 1 març 2003

Vint- i- quatre hores de tren i arribem a Itarsi, suats i esmats seiem esperant el tren que ens portarà a Khandwa, empolsinats, amb torraines i lleganyes negres ens refresquem inútilment a l'aixeta de l'estació, fregant els regalims de suc que se'ns esmunyeixen fins als colzes. Decidim fer un mos a la cantina però només serveixen *thalis*, seiem resignats davant una plata de suc picants per barrejar amb l'arròs, cada vegada que trobem un pèl pensem en la sort que hem tingut de no engolir-lo, però aquesta vegada ha calgut fer el cor fort per acabar de dinar sense escrúpols amb una rata de claveguera que es passejava amb gràcia per dins de la vitrina de les tasses.

Ens fan lloc al vagó de cadires de fusta, hem canviat de tren però l'ambient d'emoció del partit de críquet sembla encomanat a tot el país, el soroll dels transistors i els crits d'alegria amenitzen les quatre hores de viatge que ens manquen per fer nit a terra ferma. L'aire està carregat, bafarades de gas-oil que venen de la locomotora es barregen amb la calor humana i l'olor de cacauets. Arribem a Khandwa i a primer cop d'ull la imatge ens esgarrija, sembla una ciutat arrasada, ofegada en un fum dens, plena de fogueres oblidades a mig fer i centenars de persones fent nit al terra de l'estació, de lluny ressonen trompetes, tambors i algun petard esgarriat. Són les acaballes del festival del déu Shiva que ha deixat exhausts a tots els habitants de les contrades, però cap a les deu del vespre l'ambient ressacós torna a revifar per celebrar la victòria del partit de críquet.

Dormim ben tous i d'una tirada ignorant els crits d'alegria que tota la nit han sacsejat la ciutat, ja refets fem camí cap a Omkareshwar, un poblet sagrat perdut enmig de la sequera i la pobresa del Decan. La pols que aixequem s'escola per totes les cavitats ennuegant-nos amb la nostra saliva pastosa, sembla que s'hagi esborrat la vida, terres eixutes i esquerdades, algunes comunitats desèrtiques i de tant en tant un sari lluent que desafia inexplicablement la homogeneïtat terrosa.

***Els saris no deixen mai de brillar
enmig del paisatge
espectacularment àrid de l'altiplà
del Decà.
Omkareshwar. 1 març 2003***

Agricultors que arrossegueu al trot la carreta plena d'herbes, vaques que esbufeguen llepant les pedres, noies doblegades segant a mà un cultiu ressec i excrements d'animals que paren el sol als teulats de les barraques. Una fàbrica de ciment remata l'avorriment apocalíptic d'aquestes terres, un ramat de camells que galopa airós i una colla de nens que juguen amb pneumàtics i borles de cotó que voleien de les saques. Ens hem aturat en un encreuament de camins, només hi ha parades de te fetes amb xapa i ferralla voltades per un escampall de somiers engolint els cossos dèbils que s'ajeuen a fer una migdiada a peu de carretera marejats pel sol i la pols. Els companys de viatge ens xerren animats amb la seva llengua local, no pesquem res i ells cada vegada parlen més alt perquè els entenguem, ens salva un noi jovenet que sap quatre coses d'anglès. No ens deixen continuar el trajecte perquè l'autobús no porta llums, després d'una hora llarga de rondinar entre ells i ara que ja s'ha fet fosc ens deixen marxar darrera d'un camió que il·lumina el camí, al següent trencant tothom baixa a corre cuita del vehicle i s'enfila a un autobús que ja estava atapeït de persones, desistim, creiem impossible encabir-nos allí dins, però ja ens estiren i ens carreguen amb paquets i tot. Arribem masegats al poble dels pelegrins, les aigües del riu Narmada es bifurquen envoltant una illa de barrancs que vista des de dalt diuen que fa la forma del símbol "OM".

**“Curiosament” l’illa en forma d’Om és un dels punts de peregrinació de l’Índia...
Omkareshwar. 1 març 2003**

Milers de devots fan nit al carrer, sota els troncs dels arbres sagrats colgats de bosses de colors i paperines de dolços, els *dharamshala*, les cases de repòs pels pelegrins, són plenes de gom a gom. El carrer principal és un mercat permanent d’objectes per l’ofrena, pols vermella, olis, flors, collarets, estampes dels deus i mapes de record amb el dibuix de l’illa. Un desfici fanàtic omple de rituals individuals els graons de pedra que baixen fins al riu, centenars de persones es suquen desitjosos de purificar-se en unes aigües groc - xocolata. Omplen tota mena de recipients per emportar-se líquid sagrat a casa, alguns es capbussen, d’altres s’aboquen galledades o s’ensabonen amb cants d’alegria i llencen les ofrenes al riu. A tot arreu muntanyes de sabates desaparellades s’arraconen fent nosa, trepitjades per les presses dels visitants que caminen voltant l’illa seguint el sentit de les agulles del rellotge per carregar-se amb l’energia del *parikarma*, la visita circular. El carrer és ple de vagabunds que demanen caritat, cabres i vaques que roseguen el què poden. Les coves de roca fan d’habitatge provisional als sadhus que s’apleguen rera el fum del seu *chillum*, respirant tranquils i absorts bacanades de *ganja*, botons de marihuana, i *charas*, hachís. Una colla de temples i deus de pedra ressegueixen tot el camí que volta l’illa, runes repintades de colors vius, pedres en forma de *lingam*, untades i coronades amb flors, figuretes de deus delicadament gronxats a l’ombra i les corredisses dels monos langurs de cara negra i les seves cries que s’encaren amb les vaques per atrapar les crispetes i els cacauets dels fidels. Tothom ens saluda amb un alegre “harió”, que el déu krishna sigui dins del teu cor. S’ajupen voltant cada indret sagrat, encistellant rupies i acariciant les pedres, una desfilada de rituals que es confonen amb la rutina de les famílies que sobreviuen a l’illa carregant fills, feixos de llenya i gerres d’aigua.

***Remullar-se a les aigües
d'Omkareshwar és una festa per a
qualsevol hindú.
Omkareshwar. 1 març 2003***

Tornem a Khandwa per agafar un tren cap a Jalgaon, a l'estat de Maharashtra, ens enfilem a tercera però gairebé no hi cabem, dones esquifides que entren i surten carregant uns sacs de palla que embussen el trànsit del passadís, bultos i paquets per tot arreu i una riada de persones que s'emboteixen a la força dins del vagó. Arrenquem trontollant i decidim quedar-nos drets prop de la porta per sufocar la sensació de claustrofòbia. Un noi s'enfila a mig fer carregat amb una safata de cigarrets, un altre s'obre pas escalant entre els paquets i les persones que l'ajuden a creuar el vagó amb la caixa de porexpan plena de burmanflaix per vendre. Un policia robust empeny a tothom refregant una escopeta que fa més por que gràcia, ha atrapat al noi dels cigarrets i fa veure que els hi llença tots per la finestra, després de fer-lo pervericar va reduint la condemna fins que li birla un parell de paquets de tabac per oblidar l'encontre. Enmig del caos un senyor baixa descalç del porta - paquets i s'inclina resant i llençant rupies per la finestra, un noi que ens ha vist la cara de sorpresa ens explica que en aquella direcció hi ha un temple del déu Shiva. Ara que fa estona que compartim recinte i alè, ja no ens deuen veure tant estranys i ens conviden a seure sobre el feix de palla, el policia ens demana tot estirat perquè no viatgem amb reserva en un altre vagó més còmode, li confessem que només fem un trajecte de tres hores i que ja ens agrada anar a tercera, marxa poc convençut, perseguint un altre polissó que ven tabac. L'havíem titllat de corrupte i acabem veient-li una benada de bondat, com una lluita de dilemes morals que el sobrepassen intentant fer veure que fa complir la llei mentre fa els ulls grossos i deixa escapolar als petits marxants de productes il·legals. Tots els objectes que ens envolten deuen tenir una llarga història, no hi ha res d'estrena, només llueixen els vestits de les noies, tot és d'un color tosc empolsinat, les maletes, les sabates, els farcells i les ampolles d'aigua tenen el desgast de la utilitat infinita.

Fem nit a Jalgaon, una ciutat ben moderna amb voreres i parelles que fan la tassa a cal gelater. Hem perdut l'autobús que sortia cap a les coves d'Ajanta però ens indiquen que d'aquí a un parell d'hores n'hi ha un que ens pot deixar força a prop. Esperem asseguts als bancs de ferro discutint aferrissadament sobre la "misèria relativa", un concepte formulat per alleugerar les nostres consciències i saciar la necessitat humana d'explicar-nos amb una lògica propera tots els fenòmens que ens envolten.

***El que a nosaltres ens pot semblar
misèria, pot resultar ser una
autèntica celebració...
Omkareshwar. 1 març 2003***

Hi ha tres homes que fan cua davant nostre, el primer ens demana deu rupies, el segon ens encaixa la mà i marxa feliç d'haver-nos conegut i el tercer es desvia amb atencions donant-nos la benvinguda al seu país i recalcant-nos amb exageració tots els detalls de vehicle que ens recollirà. Els passatgers baixen assedegats i s'amorren a la parada d'aigua, un tauló i tres gots d'alumini estacats amb unes cadenes de ferro, rera l'escenari, l'aiguader omple els gots submergint-los dins les àmfores gegants i els ofereix a tothom, deu ser un servei gratuït doncs els escridassa amb presses per fer-los enllestir i només ofereix un got per cap. L'autobús ja arriba carregat, ara és el torn del senyor que ven tiquets, té la màquina de foradar a la mà i va picant amb força les barres de ferro de dins de l'autobús atalaiant a tots els passatgers i fent-nos recol.locar omplint cada buit, gràcies a la seva capacitat d'aglomeració ja arranquem i encara hem deixat espai per encabir-hi unes deu persones més. Ens deixen a Fardapur, a cinc quilòmetres de les coves, és un encreuament de camins enmig del no res, només una parada de te amb un parell de nois que serveixen desairats, arrosseguen els cossos cansats i ens miren amb cara d'ultratomba. La carretera deserta, ningú enlloc, només els cops secs del cartell d'un motel ruïnós que s'il·lumina a pocs metres. Estem atrapats en un silenci sepulcral, aquest no soroll ens esporugueix, xuclant-nos en la immensitat de terres cremades, remolins de

pols i ventades seques. Hem entrat a la dimensió desconeguda, desolats fem nit en aquest lloc esparpèntic ofegats en la pudor de pixums del motel del govern. Per sortir d'aquest cau hem d'enfilar-nos a un rickshaw, desconcertant, ahir era un encreuament de camins prop de les coves d' Ajanta i avui és un punt aïllat on no s'hi atura ni un trist autobús. Ens apropem al "T-Point", un recinte ben curiós, rera una barra de ferro custodiada per un guarda que ens cobra cinc rupies per cap en concepte de taxes pel govern, apareixen uns jardins plens de flors i herba verda, uns gronxadors i una plaça carregada de botigues de pedres polides espoliades del jaciments de quars i roca basàltica. Una flota d'autobusos de luxe s'esperen arreglerats fins que els visitants cauen exhausts sota els xorros d'aire acondicionat, carregats de pedres precioses i postals i a punt per visitar les coves. Ens fa mala espina, sembla que estiguem atrapats en un complex fictici creat per saquejar, i efectivament, l'entrada ens val 500 rupies per ser forans, ens persegueixen els venedors de rocs i follets informatius i tothom s'ofereix per fer-nos de guia. És una iniciativa recent del departament de turisme del govern de Maharashtra per conservar l'entorn i el patrimoni natural, però aquesta mena de luxes, normatives i encadenats aborreguen als visitants i trenquen l'encant misteriós de l'entorn. Un venedor de coses varies es fa càrrec del nostre desànim, diu que fa un parell d'anys tothom entrava per poques rupies, i que l'any passat van pujar tant el preu dels no residents a l'Índia que han tingut que reduir-lo a la meitat perquè tothom fugia, ara alguns rondinen però s'acaben resignant perquè ja han arribat fins aquí. Ens recomana que visitem les coves d'Ellora, a unes tres hores de camí, diu que podem entrar a totes menys a la cova número setze que fan pagar un ull de la cara, però que si resseguim el turó per dalt la podem veure d'estranquis. Un seu amic que s'ha afegit a la conversa ens explica que creuant el riu sec i enfilant-nos muntanya amunt hi ha el mirador des d'on un caçador de tigres britànic va descobrir les coves d' Ajanta al 1819. El guarda de l'entrada que tenia l'orella parada ens persegueix un tros i entre dents ens murmura que si som discrets ens deixarà passar a meitat de preu, li agraim l'oferta però no li seguim la veta, no és pas que fem escarafalls a la corrupció però l'ambient de fora és tant sucós que decidim quedar-nos a escoltar les anècdotes dels nous personatges que s'afegeixen a la rotllana. Són els *dholi wallahs*, els portadors de persones, que gallarden de la seva força, s'esplaien explicant orgullosos el seu ofici, ens fan tocar la trona, una cadira encoixinada i muntada sobre uns troncs de fusta polida, la construeixen ells mateixos, se la carreguen a l'espatlla entre quatre i traginen persones de totes mides pujant i baixant sense parar els centenars d'esglaons que envolten les coves.

***Per estrany que sembli, a aquests portadors no
els hi falta feina...
Ajanta. 7 març 2003***

Ens encaixen les mans i un d'ells posa cara de misteri i ens confessa d'amagatotis que podem entrar comprant un sol bitllet i esparracant-lo per la meitat, un de nosaltres entra per la porta i l'altre per darrera els jardins, l'arribada d'un nou xerraire l'ha fet callar de cop i ens hem perdut el desenllaç del pla. Diuen que les coves estan maleïdes, que mai ningú ha pogut reproduir les pintures de les parets, tots els pintors que han passat anys intentant estudiar aquests murals han acabat perdent les còpies en incendis i accidents sospitosos. Es veu que preparaven les parets amb una barreja de sorra, excrements de vaca, pèls d'animal, fibres vegetals i calç, els pigments eren tots extrets de roques naturals dissoltes amb aigua i els artistes il·luminaven les coves amb llànties d'oli i amb el reflex del sol sobre unes planxes metàl·liques que enlluernaven l'aigua dels llacs interiors. Amb l'arribada d'un nou autocar de luxe tothom ha reprès les seves tasques i nosaltres hem resseguit el meandre eixut del riu Waghora i hem creuat un bosc empolsinat de fulles seques i cactus gegants fins arribar a la carena del turó. Davant nostre, escarpades a la roca nua de l'altiplà del Decan i esborrades per la pols i els efectes cegadors del sol, unes vint-i-vuit coves mil·lenàries xuclen la calor desafiant l'engrunament, revifem a l'època del monzó, quan el riu embogeix i omple els gorgs i els llacs i tapa les entrades amb un tel d'aigua.

***Les coves d' Ajanta es troben envoltades d'un paisatge espectacular.
Ajanta. 7 març 2003***

No hi ha escapatòria, des de les coves d' Ajanta només es pot tornar al "T-Point". Fem via cap Aurangabad, una alegre ciutat de caire islàmic decorada amb una colla de minarets blancs i esqueixada per una mateixa generació de dones que vesteixen texans cenyits o viuen a través del reixat d'una túnica negra. El conductor ens ensenya la seva mà i espera impacient la nostra reacció, la punta del dit gros es bifurca amb dos dits més definits amb una perfecció exacte de mida i unglà, el belluga alegrement pendent de la nostra resposta, sense saber massa què hem de fer però més guiats per la situació i les seves mostres d'entusiasme que pel nostre sentit comú el felicitem per la mutació, hem encertat, ens encaixa la mà i ens refrega el dit esguerrat és una herència familiar que porta bona sort. Fa estona que creuem camps ressecs esquitxats de tombes musulmanes i granges de bestiar, enmig d'aquesta esplanada ens sorprèn la fortalesa de Daulatabad, quedem fascinats per la ciutadella que corona ell turó de terra roja i la fossa i la muralla que protegeixen les runes, en diuen Deogiri, el turó dels deus, i des del segle IX que la seva presència imponent en comptes d'esperuguir a l'enemic era un repte de conquesta i atreia als sultans i als maharajàs més cruels i ansiosos de poder de tot el país. Les coves d' Ellora són impressionants hi arribem que comença a caure el sol i ja no hi queda gaire ningú, la llum s'escola per tots els forats i les pedres agafen un to groguenc. La frescor de les roques, els crits dels rat-penats i l'emoció de trepitjar unes pedres amb tanta història ens fan imaginar mil cabòries abstractes, rituals tribals, ofrenes sagrades, i meditacions col·lectives dels monjos budistes en uns recintes de roca basàltica buidats a pic i pala i esculpits a la perfecció per les comunitats d'obriers i escultors.

***Juntament amb Ajanta, a Ellora
s'hi poden trobar unes de les
coves més espectaculars de
l'Índia
Ellora. 10 març 2003***

Dos quilòmetres de coves que foraden el ventre de la muntanya Chamadiri des de fa 1800 anys, acollint a budistes, hinduistes i jainistes que s'han succeït aixecant els seus deus. Caminem silenciosos, absorbits per les impressionants figures de buda, roques tallades amb cara de bondat, ulls endormiscats i llavis closos, acompanyats per les *apsaras*, les figures de la fertilitat femenina i els *dvarpalas*, les figures guardianes.

La cova número setze és el preuat temple de Kailash, el monòlit més gran del món buidat de la roca d'una sola peça i treballat durant quatre generacions d'escultors. Busquem l'amagatall que ens va delatar l'amic d'Ajanta i gaudim de les imatges del temple enfilats dalt la roca que no van borinar, ens sembla veure figures d'elefants i uns relleus atapeïts que narren les alegries i les enrabades dels deus hindús.

Agafem un tren nocturn d'Aurangabad a Mumbai, són quarts d'una de la matinada i l'estació està ben eixarbotada, famílies que dormen al terra, persones mutilades que jeuen al costat de les seves pròtesis, passatgers que baixen endormiscats i són empesos pels que volen pujar, venedors que passegen les carretes i un trànsit frenètic de trens que van i venen cedint a la llum escandalosa dels fluorescents i als crits del megàfon.

No dormim d'una tirada però tenim sensació d'haver agafat el son, si més no tots dos hem somniat que viatjàvem, un amb un autocar que quedava encimbellat sobre la cua pel pes de les motxilles i la pendent del camí i l'altre que queia de la llitera amb una moto de trial.

No recordàvem la misèria urbana d'aquesta ciutat, les piles de deixalles que cobreixen els *slums*, el tuf de les aigües estancades i la desfilada dels caganers de primera hora del matí que s'ajupen de cara a la via amb el seu gibrell d'aigua per esclarir la mà esquerra. Fa poc més de quatre mesos que vam aterrar perduts, esporuguits, confusos i novells dins del caos de

Mumbai, i ara, després de recórrer tot el sud del país tornem al barri d'Andheri east, el reconeixem però no sembla el mateix, li veiem totes les gràcies, potser només varia l'estat d'ànims amb què un percep les coses o és un mecanisme inconscient que fa més clares les imatges que ja coneixes o senzillament és obra de la brutal capacitat d'adaptació humana.

Olga&Fraz

El reportatge: El llegat dels britànics

Era lògic que després dels més de tres-cents anys d'estar sotmesos a les ordres britàniques, els indis adoptessin distints costums i negocis procedents de les illes. Negocis com, per exemple, la indústria del tèxtil, la del ferro o la del acer. Però bàsicament va ser la Xarxa Ferroviària i la afecció al críquet el que més va arrelar dels anglesos després de que aquests acceptessin la independència de l'Índia l'any 1947.

Durant el període de colonització, els anglesos van anar desplegant una gran xarxa ferroviària per tot el país, de manera que a principis del segle XX aquesta xarxa ja comprenia un total de noranta ferrocarrils i més de trenta sistemes ferroviaris diferents. Tot això suposava una òptima xarxa de comunicació que facilitava a tota la població moure's d'un punt a un altre sense gaire esforç.

A partir de la independència del país, l'Índia ja comptava amb una bon mitjà de transport, però sense ànims de conformar-se, van decidir continuar el que els britànics els havien llegat. És per això que el Comitè Central de Ferroviaris va anar creant diferents plans amb la fi d'acabar reagrupant tota la xarxa ferroviària del país en nou zones com, per exemple, la del oest, la del sud o la del nord-est.

D'aquesta manera, reinventant la xarxa constantment per servir a totes les necessitats de la gent, innovant la seva tecnologia, desafiant-se a si mateixa i convertint-se en magnífiques oportunitats de creixement, arribem a la xarxa ferroviària que actualment es pot trobar al país. Una xarxa amb més de 63.000 quilòmetres de ruta, més de 7000 estacions capaces de transportar fins a 13 milions de persones i un milió de tones de material per tota la nació cada dia. Tot això desemboca amb la nova imatge de la xarxa ferroviària de l'Índia. Una infraestructura d'alta tecnologia, moderna i segura que la converteix en la més gran del món sota un sol mandat.

El mateix succeeix amb el críquet. Un joc que els anglesos adoren i que van encomanar a la majoria dels indis fins al punt de que és considerat l'esport nacional del país. És freqüent veure en gairebé tots els parcs dels pobles i ciutats nens jugant a aquest joc que es practica amb una fusta plana i una pilota. Molt similar al beisbol americà, però amb uns petits canvis en les seves normes.

***El críquet és la gran passió de tots
els indis, encara que no de les
índies...***

Tampoc no és d'estranyar que durant les moltes hores que pot durar un partit de críquet oficial - n'hi ha que duren un dia sencer - el país es paralitzi per seguir-lo des de qualsevol racó on hi hagi un televisor, ja sigui des de casa d'algun amic adinerat o des d'algun punt del carrer espiant qualsevol botigueta que tingui el luxe de gaudir-ne d'un.

Consells i curiositats:

Dormir en una de les lliteres del tren és una tasca complicada, sobretot si s'és un principiant. Ja sigui pels sotracs del tren, pels roncs del veí o perquè la llitera és dura. Però no us espanteu si us desperten degut a una suau carícia als peus. No ho podríem assegurar, però creiem que podria ser per la simple curiositat de tocar uns peus tan poc curtits com els dels occidentals o bé per una mania supersticiosa d'acariciar la nostra pell pàl·lida.

*A vegades és millor baixar per les
escales que saltar...*

Olga&Fraz